

Leuven, 18 februari 2024

Lieve Kim,

Mijn middelste dochter heeft een groot talent voor missen.

Dus toen ik naar Leuven vertrok
stond zij betraand achter het raam te zwaaien,
alsof ik voor eeuwig uit haar leven verdween
in plaats van voor een week.

Het is een kwaliteit, want om te missen moet je kunnen hechten
en gezien de tientallen knuffels die zij in haar bed heeft
en allemaal bij naam kent, heeft zij met hechten geen moeite.

Het zal haar nog veel meer tranen kosten in het leven,
maar het zijn tranen de moeite van het vergieten waard.

De meeste van haar knuffels hebben een eenvoudige naam,
het is het dier wat het voorstelt, met daarachter -ie of -die,
konijn wordt konijnie, beer wordt beerdie.

En een beest waarvan de soort niet te herleiden is
heeft ze 'liefie parasietie' genoemd,
omdat, toen ze mij vroeg wat voor dier haar nieuwe knuffel was,
ik haar vertelde dat het vast een parasiet was.

Zo voorziet ze de schepselen in haar eigen Eden efficiënt van namen,
al kwam het wat ongelukkig uit bij haar regenboog-eenhoorn
die nu door het leven gaat als *horny*.

Overigens niet de meest onconventionele naam,
want ze heeft ook een knuffelvos in slaapzak
die ze om niet te achterhalen redenen Kindeke Jezus noemt.

Zo kan het voorkomen dat ze luidkeels als een straatprediker
in winkelcentra en pretparken loopt te schreeuwen dat ze Jezus is verloren
en dat we allemaal moeten helpen Hem te vinden.

En zo zoeken we allemaal op onze manier naar verlossing,
die soms in de vorm van een teruggevonden knuffel komt.

En soms voelt de verlossing ver, ver weg,
zoals aan de formatietafel met Geertie, Lienie en Dillie,
die een meerderheid missen,
al twijfel ik aan hun vermogen om te kunnen hechten

want verbinden gaat ze niet zo heel goed af.